

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-3/16

**Lucio Cesare Aquino
împotriva
Belgische Staat**

(cerere de decizie preliminară formulată de hof van beroep te Brussel)

„Trimitere preliminară – Dreptul Uniunii – Drepturi acordate particularilor – Încălcare de către o instanță – Întrebări preliminare – Sesizarea Curții – Instanță națională de ultim grad”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 15 martie 2017

1. *Întrebări preliminare – Sesizarea Curții – Chestiuni legate de interpretare – Obligație de trimitere – Instanță care pronunță o decizie care poate fi supusă unei căi de atac de drept intern – Lipsa respectivei obligații – Neexaminarea unui recurs ca urmare a desistării recurentului – Lipsa incidenței*

(art. 267 al treilea paragraf TFUE)

2. *Întrebări preliminare – Sesizarea Curții – Chestiuni legate de interpretare – Obligație de trimitere – Respingerea unui recurs pentru motive de inadmisibilitate care țin de procedura în fața instanței vizate – Lipsa respectivei obligații – Respectarea principiilor echivalenței și efectivității*

(art. 267 al treilea paragraf TFUE)

1. Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță ale cărei decizii sunt supuse unei căi de atac de drept intern nu poate fi considerată drept instanță de ultim grad în cazurile în care recursul formulat împotriva unei decizii a acestei instanțe nu a fost examinat ca urmare a desistării recurentului.

Astfel cum Curtea a subliniat în mai multe rânduri, o instanță de ultim grad reprezintă, prin definiție, ultima instanță în fața căreia particularii pot invoca drepturile conferite de dreptul Uniunii. Instanțele de ultim grad sunt însărcinate să asigure la nivel național interpretarea uniformă a normelor de drept (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, punctul 34 și Hotărârea din 13 iunie 2006, Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391, punctul 31).

Rezultă că Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Consiliul pentru Litigiile privind Străinii) nu poate fi considerat drept instanță de ultim grad întrucât deciziile sale pot fi controlate de o instanță superioară în fața căreia particularii își pot invoca drepturile conferite de dreptul Uniunii. Prin urmare, deciziile pe care acesta le ia nu provin de la o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac de drept intern, în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE.

Împrejurarea că, în temeiul dispozițiilor articolului 18 din Decretul regal din 30 noiembrie 2006 privind procedura recursului în fața Consiliului de Stat, un recurent care a formulat recurs împotriva unei decizii a Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Consiliul pentru Litigiile privind Străinii) se consideră în mod irefragabil că a renunțat la judecată în cazul în care nu a solicitat continuarea procedurii în termen de 30 de zile de la data notificării raportului auditorului privind inadmisibilitatea sau respingerea recursului nu are nicio incidență asupra faptului că deciziile Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Consiliul pentru Litigiile privind Străinii) pot fi contestate în fața unei instanțe superioare și, prin urmare, nu provin de la o instanță de ultim grad.

(a se vedea punctele 34 și 36-38, precum și dispozitiv 1)

2. Articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie interpretat în sensul că o instanță de ultim grad se poate abține să adreseze o întrebare preliminară Curții atunci când un recurs este respins pentru motive de inadmisibilitate care țin de procedura în fața acestei instanțe, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității.

În această privință, trebuie amintit mai întâi că, în măsura în care nu există nicio cale de atac împotriva deciziei unei instanțe naționale, aceasta are, în principiu, obligația de a sesiza Curtea în sensul articolului 267 al treilea paragraf TFUE atunci când în fața sa este invocată o întrebare privind interpretarea Tratatului FUE (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, punctul 25).

Din raportul dintre articolul 267 al doilea paragraf TFUE și articolul 267 al treilea paragraf TFUE rezultă că instanțele vizate de articolul 267 al treilea paragraf TFUE se bucură de aceeași putere de apreciere ca toate celelalte instanțe naționale pentru a evalua dacă, în scopul de a pronunța o hotărâre, este necesară o decizie asupra unui aspect de drept al Uniunii. Prin urmare, aceste instanțe naționale nu sunt obligate să trimită o întrebare referitoare la interpretarea dreptului Uniunii formulată în cauza dedusă judecării lor în cazul în care respectiva întrebare nu este pertinentă, respectiv, în alți termeni, în cazul în care, indiferent care ar fi răspunsul la această întrebare, nu ar putea avea nicio influență asupra soluționării litigiului (Hotărârea din 18 iulie 2013, Consiglio Nazionale dei Geologi, C-136/12, EU:C:2013:489, punctul 26).

Prin urmare, în cazul în care, conform normelor de procedură din statul membru vizat, motivele invocate în fața unei instanțe prevăzute la articolul 267 al treilea paragraf TFUE trebuie declarate inadmisibile, o cerere de decizie preliminară nu poate fi considerată necesară și pertinentă pentru ca această instanță să își poată pronunța decizia.

(a se vedea punctele 42-44 și 56, precum și dispozitiv 3)